

אומרת שירה

בכל סרלואי

כששומעים את השקט מתחיל השיר

על גב כריכת ספרה של רות אלוני לביא כתוב כי היא מודטת מדי יום. ואכן, רשמים מהפרקטיקה המדיטטיבית נוכחים בכל שורה בספר. יש משהו לא מצוי בספר ביכורים מהודק כל כך, המתייחד בענווה גדולה לנוכח הקיום ועצם הכתיבה; בשונה מהדבה ספרי שירה ראשונים שמטרתם היא לעתים קרובות "הצגת תכלית" יומרנית של יכולת הכותב, זהו ספר שנכתב מתוך עבודה רוחנית עמוקה ומוכיח כי ליטוש הנפש הוא היסוד הראשוני באמנות טובה.

שירי הספר קצרים ומלוטשים מאוד ומזכירים קואנים – יצירות בודהיסטיות קצרצרות וחידתיות הנדרשות באופן רב משמעי, שתכליתן לעורר במתבונן בהן הארה. הארות אלה, המופיעות בצורת פעימות השיר הדקות שבספר, הן לא רק חלק מתהליך המדיטציה, אלא גם חלק ממארג חייה של המשוררת: שירת ההתבוננות נולדת מתוך קשב עמוק ומלא כבוד למציאות שהיא חלק בלתי נפרד ממנה, וכך "בין הלה רוחי / וביני המהלכת ברוח / רוח רק".
"אדם הוא סוד / הפודה בתוכו פוד / וצועק את פשו / לרצת".

המתח הזה, בין הבוד הפעור, הסוד והיפוש הפשו, הוא החוט הדק שלאורכו הולכת המשוררת: היא מבקשת מקום שקט שעליו תונח הנפש בתוך עולם סואן. אלא שהשקט הזה הוא לא רק תחנה סופית אלא נקודת מוצא להאזנה להמיה הדקה של הנפש שבה "מקצה עולם / עד קצה הזמן / תינוק בוכה בקול / את בכי אמו". ההתבוננות מאפשרת לאדם לשמוע את קולו הראשוני ביותר, שבו טבוע חותם בכי עמוק, שכן הנפש היא תמיד חדר לפנים מחדר. משהו בשקיפות הזו, בתחושה שהנפש היא אספקלריה למראות רבים שחותמם הוא חסר היומיום, תווד חוזר בכל השירים בספר: "כמו גוד / מושך אליו בני אהבה / המנחת על אדן הנפש / ומקדשת לברבים הרבים".

הקול הדובר בספר אינו מחוד אחד עצמו אלא מחפש את השתיקה המונחת ביסודו: "כששומעים את השקט / המנח מתחת לצינץ הצפרים / מתחיל השיר". מתוך המולת היומיום על כאביו ושמוותיו בוקע חסד, קול נקי מתוך הרעש: "אספי מעט טפות של טל / פזרי בחדרי: הדיקים / ראי איך בידק רה נצני / מבין המרצפות פתאם / יבקיעו עשבים".

ברכי את כל הפרחים שעוד צפויים לפרח
עבארה / הושיטי יד באמץ לדקירות הקוצים
שבדרך / ובאחת ימלא אותך אויר האשר ומחנק
הפאב. // אחר כך בשעות הפנאי / תוכלי לנהל
שיחות שקטות עם אלהים. ●

סיבה לצאת

רות אלוני לביא

פרדס, 96 עמ'